ČASOPIS GYMNÁZIA BOTIČSKÁ ČÍSLO 37

B-komplex

OBSAH:

Interview	3
Jak bylo v Německu	4
Plastináty – technika	6
Plastináty – výstava	7
Berlínská zeď	8
Robin Hood	10
Muzikál	10
Sníh v červnu	11
Maryčka dle studentů	12
Trocha poezie	15
Chcete být …?	16
PRODODO	17
Výchova psa	17
Chybami se člověk učí	17
Anebo taky ne	18
Divadlo v Dlouhé	18
Náš lyžařský kurz	19
Atila, Bonaparte, …	20
Přebrepty	20
Šokující zprávy	21
Dopis Marii	22
Dopis Paulovi	22
Chčio	23

Úvodník

Zmoudření pana Václava

Pravděpodobně všichni znáte staré pořekadlo, které tvrdí, že dlouhé vlasy zaručují krátký rozum. Inu, protože mě netěší, když se o mě říká, že jsem debil, rozhodl jsem se zkrátit svou vlasovou pokrývku a ozkoušet toto tvrzení v praxi.

Přátelé, nevěřili byste, jak taková věc může fungovat. Znamenitě. Od té chvíle mi všechno krásně vychází a nestačím se divit. Kolem B-komplexu bylo vždy víc práce než redakce zvládala, ale tentokrát se to na nás vyvalilo s ještě větší intenzitou, než kdy předtím. No, snad jsme to zvládli a musel bych se opakovat, kdybych napsal, že posoudit to můžete jenom vy – čtenáři.

Ještě jsem se nepochlubil, v čem spočívá to mé proklamované zmoudření, že? Pominu-li fakt, že se mi podařilo postoupit do vyššího ročníku (vřelé ď., páni profesoři) a zredukoval jsem počet dostatečných na vysvědčení, musím se skoro až pochlubit jednou věcí. V posledních číslech nabíral na obrátkách takový menší spor … Vlastně takový větší spor, u nějž si už jen málokdo vzpomněl, kdy, kde, jak a proč vlastně začal. Tuhle jsem vysedával v přízemí na chodbě a tak jsme se nějak z dlouhé chvíle usmířili s Honzou Chromým. Prostě jsme se shodli na tom, že vlastně proti sobě nic nemáme a že by byla blbost, abychom po sobě věčně házeli granáty po papíře.

Jsem docela rád, že k tomu nakonec došlo, protože celý ten spor se mi zdál jako takový nejapný omyl. Nicméně je to za námi, takže tady a teď dělám tlustou čáru za tématem BK versus Nečas a už se o tom nikdy nebudu zmiňovat. Slibuji.

Pokud patříte k nepočetné hrstce těch, kteří vědí, že úvodník slouží k tomu, aby se čtenář hned zkraje seznámil s novým číslem, a proto ho taky čtete jako první článek, mám pro vás dvě zprávy. Tušíte asi, že jednu dobrou a jednu špatnou. Pravděpodobně je středa večer a vy jste na Zahradní slavnosti, dobře se bavíte, dobře jíte a posloucháte fajn hudbu. S trochou štěstí (smůly) jsem na pódiu zrovna já osobně. A teď tu špatnou. Musím vás zklamat, poněvadž tenhle úvodník nemá s novým číslem nic společného a z poloviny by se dal použít skoro kdekoli. I když nedal, protože žádný slušnější plátek by ho neotiskl. Takže se omlouvám.

No, myslím, že jsem splnil aspoň druhou povinnost úvodníku, kterou však chápou jen tvůrci časopisů, a to – zaplnit to zasr … prázdné místo. Bylo mi ctí a užijte si B-komplex se sluncem v duši a nad hlavou.

Vašek Hnátek

P. S.: Velice se omlouvám vám všem a především paní prof. Novákové, že jsme nestihli tohle číslo předložit ke korektuře. Snažili jsme se nedělat chyby, ale prostě jsme to nestihli. Sorry.

Šéfredaktor: *Vašek Hnátek;* Sazba & ePaper Solutions: *Tomáš Nedoma;* Redaktoři: *Ondra Lopušník, Dominika Malá;* Autoři: *Ladka Čadková, Jana Mašková, Eva Kindlová, Jan Uhlíř, Jan Kratochvíl, Ondřej Koudela, prof. Svoboda, Jana Fabianová, Lucie Dvořáková;* Profesorská podpora: *Evžen Markalous, Dana Nováková;* Titulní strana: *Jiří Nedoma;* Cena: *10 Kč;* Adresa redakce: *Botičská 1, 128 01 Praha 2, tel.: +420 2 24 92 08 48, e-mail: tukan@ms.anet.cz, sklep – knihovna;* Tisk: *redakce*

Hodinka s Janem Pohanem

Pocházíte z herecké rodiny?
Ne, moji pokrevní rodiče zemřeli, když mi byly tři roky. Adoptoval mě František Pohan, československý důstojník z první republiky, a jeho manželka Julie Pohanová, profesorka, ale protože neměli moc času, tak mě vychovávala babička.

Chtěl jste být vždy hercem?
Nikdy v životě mě nenapadlo, že bych se měl věnovat herecké dráze. Byla to babička, která mě nějakým způsobem vedla k tomu, abych recitoval a zajímal se o literaturu.

Kdy a jak jste se tedy dostal k herectví?
Bylo to na vojně. V té době jsem vůbec netušil, že vojna základním způsobem změní celý můj dosavadní život. Dostal jsem se totiž ke skupině lidí, kteří tenkrát dělali divadlo ochotnickým způsobem, mně se to velmi líbilo a také jsem si chtěl vojnu nějak zpříjemnit.

A co jste dělal po vojně?
Začal jsem se zajímat o to, jestli se dostanu do armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého, což se mi povedlo. Jezdil jsem po vlastech českých a doprovázel Sukovo trio, které jsem i uváděl. Po roce ale došlo k restrikci vojenských souborů. Já dostal pozvánku na HAV (hudební artistickou ústřednu), kam bylo tenkrát převedeno moje tzv. směrné číslo. Měl jsem být zaměstnán jako konferenciér, ale to mě nezajímalo. Později mi bylo řečeno, že když si najdu divadlo, které mě zaměstná, tak to mé číslo bude převedeno.

Vy tedy nemáte žádné herecké vzdělání?
Nemám, ale já za svou divadelní školu považuji Vesnické divadlo, kam jsem se později dostal. Zde jsem se začal učit mluvit, dýchat a podobně. Vždy měsíc jsme v Praze studovali komedii a pak jsme vyjeli na dva zájezdy po čtyřiadvaceti dnech, mezi tím byl týden volna. Takhle se to pořád střídalo, takže jsem měl tři až čtyři premiéry za rok.

Jak jste se vlastně dostal k filmu?
To v létě, když byly divadelní prázdniny, tak jsem chodil na Barrandov, kde jsem vždy zaťukal u nějaké produkce a ptal se, jestli by pro mě nebyla nějaká ta role. Jednou v létě jsem zase zaťukal a vešel. Tam bylo otevřené okno a na stole ležely nesvázané listy scénáře, které se okamžitě rozletěly po místnosti. Muž, který tam stál, mi řekl, že mu mám jít pomoci to všechno sebrat. Byl to Martin Frič. Když se dozvěděl, co chci, tak mě poslal za pomocným režisérem Berdychem. Dostal jsem jednu z hlavních rolí ve filmu Bílá spona, kde jsem hrál poručíka Jandu. To byla vlastně jedna z prvních uniforem, které mě pak provázely velice často.
Současně jsem dostal doporučení, abych byl přeložen na Barrandov.

Vím, že jste jako herec hodně cestoval.
Ano, díky Barrandovu jsem se dostal na Kubu, kde se natáčel seriál Třicet případů majora Zemana. To bylo měsíc. Další záležitostí byla Sibiř, kde se natáčel film Trasa a už tenkrát jsem si zakázal Sovětský svaz, protože to, co jsem tam zažil, mi stačilo na celý život. Už bych tam nikdy nechtěl ani zadarmo. Dále to byla Kambodža a Vietnam, kde se natáčel film Devět kruhů pekla, ale oba filmy byly absolutními propadáky.

V současné době se věnujete dabingu. Máte čas vžít se do role?
To už dávno neplatí. Dříve se film daboval týden, ale dnes se to vše stíhá za jeden den a myslím, že kdyby to diváci viděli, tak by jim vstávaly vlasy hrůzou na hlavě.

Stala se Vám nějaká zajímavá příhoda?
Já jsem byl shodou okolností letos v Brazílii. Když jsem se vrátil, zvonil mi mobil a byl jsem zván na hereckou zkoušku. Mně se však vůbec nechtělo, ale když mi řekli, že jde o brazilský seriál, souhlasil jsem. Tak jsem tam šel. Bylo mi řečeno, že dostanu po telefonu zprávu, jak to vše dopadlo. Za poměrně dlouhou dobu se mi ozvali a oznámili mi, že jsem vyhrál. Seriál se natočil, ale já přišel na několik nesrovnalostí, a tak jsem šel za produkčním. Tam mi řekli, že ještě sami nevědí, ale že asi budu muset přijet do Brazílie. Takže to by byl velký paradox, kdybych příští rok musel znova do Brazílie už ne jako turista, ale dokonce vydělávat peníze.

Máte nějaké místo, kam si jezdíte odpočinout?
Ano, je to chalupa na Šumavě na Kvildě, kam hrozně rád jezdím i se svým jezevčíkem Ferdou, mým velkým přítelem.

Moc Vám děkuji za čas, který jste mi věnoval.
Já také děkuji.

Laďka Čadková

Jak bylo v Německu?

Je středa, lehce před dvanáctou hodinou noční, a davy lidí míří k budově našeho gymnázia. V tuto pozdní hodinu již většina lidí spí a v ulicích se pohybují pouze opilí návštěvníci restauračních zařízení. Toto však není případ profesora Hlavsy a jeho hrstky věrných, kteří spolu s ním a profesory Čambalem a Pospíšilovou okupují Botičskou ulici, chystajíce se odjet na exkurzi do Berlína.

A teď trochu vážněji. Nacpali jsme se do dvou poměrně plných autobusů a vyrazili jsme směrem na Cínovec s jasným úmyslem emigrovat do východního Německa. Cestou na hranice se neudálo nic podstatného a závažného, pouze jsme u jedné benzínky dočerpali zásoby (nafty i jídla). První větší problémy nastaly překvapivě až na českoněmecké hranici. Čeští celníci byli oproti očekávání velmi svědomití a zjistili, že jeden nejmenovaný tupoun z jedné nejmenované třídy (2.A) měl prošlý cestovní pas. Bohužel jsme ho museli ponechat jeho osudu na hranicích a nechat jen na něm, jak se dopraví do své domoviny. Dodnes nevíme jistě, jakého dopravního prostředku použil, víme však, že již kolem sedmé hodiny ranní byl u hranic hlavního města. Dlužno dodat, že toto drobné intermezzo nám způsobilo asi hodinové, naprosto zbytečné, zdržení.

Naše první kroky (respektive druhé, první vedly na toaletu)…

Naše první kroky (respektive druhé, první vedly na toaletu) vedly do města Postupim, kde jsme nejdříve navštívili letní sídlo Cecilienhof, kde byla podepsána známá a velmi zprofanovaná Postupimská dohoda. Na nádvoří zámečku byla na památku těchto slavných dní vysazena slušivá rudá hvězda, kterou si s velkým zájmem všichni studenti vyfotili. Profesor Hlavsa poprvé telefonoval.

Naším dalším cílem byl zámek Sanssouci, kterýžto je kopií pařížského Versailles. Musíme bez mučení přiznat, že originál je nejen asi pětkrát větší, nýbrž též hezčí. Tvář této památky mohly snad zachovat jen poměrně zdařilé zahrady a důmyslně vystavěná vinice.

Dosti historie. Teď se přesouváme do samotného Berlína a zároveň do povodí Nilu 2000 let před Kristem. Ano, hádáte správně, navštívili jsme totiž Egyptské muzeum. Všude vůkol byly nádherné staré exponáty, staré sarkofágy a některé staré Egypťan(k)y by nebylo špatné

potkat zaživa. Nicméně cestovat časem opravdu ještě neumíme, a tak jsme si mohli pouze vychutnávat romantickou atmosféru dob dávno minulých a začíst se do hieroglyfů a německých popisků. Hieroglyfy byly, pro francouzštináře, často srozumitelnější. V prostorách muzea někteří opět rádi využili možnost navštívit toaletu. Za největší skvost této výstavy jsme téměř všichni (až na nějaké zvrhlé výjimky, které skončily hned na začátku u sarkofágů) považovali bustu královny Nefertiiti. Představte si, jak se okolo vás prochází krásná mladá Egypťanka.

Následně nás naše autobusy odvezly k zoologické zahradě a oceanáriu v jejích útrobách. Dostali jsme asi na hodinku rozchod, čehož jsme využili k nákupu životně důležitých potravin – převážně chipsů. Návštěva oceanária byla poměrně zdařilá a bylo tam hodně legrace. Měli tam však málo kaprů …

Následovala trapná anekdota s deštíčkem. Na místě, kde nás měl očekávat autobus, bylo pusto prázdno. Všichni jsme se vykoupali a bylo nám hrozně fajn. Z důvodu špatného počasí byl operativně dočasně zkrácen program. Vyjeli jsme pouze na kupoli Říšského sněmu, kde nás kontrolovali detektorem kovů, což byla hrozná legrace. U nás by to měli zavést též, aby si i Němci v Praze užili. Z vrcholu byl krásný rozhled do širého placatého Berlína a jeho blízkého okolí, který se nám paní průvodkyně snažila přiblížit svým poutavým výkladem.

Potom jsme se jeli ubytovat do hotelu F1. Bylo to tam celkem hezké, ale stísněné, a navíc tamní personál byl mírně neochotný. Navečeřeli jsme se ze svých zásob, jako ostatně pokaždé, a po různorodém večerním programu jsme se odebrali spinkat.

V pátek ráno se nad námi počasí smilovalo a my jsme mohli pokračovat v poznávání Berlína. Naší první zastávkou byla výstava plastinátů, kvůli které jsme do Německa vlastně jeli. Paní průvodkyně nám vymezila čas na zhlédnutí výstavy asi na dvě hodiny. Leč nepočítala pravděpodobně se zapálením profesora Hlavsy a neméně velkým nadšením kolegy Čambala, který se však zdržel o hodinu méně než „malý Valach“. Popisky u exponátů byly bohužel opět všechny v němčině, takže nám musela stačit naše představivost, u některých jedinců velmi rozvinutá, či znalosti anatomie.

Fakt, že jsme se zdrželi o dvě hodiny déle, bohužel zapříčinil zmeškání návštěvy muzea Pergamonu. Vynahradili jsme si to muzeem Checkpoint Charlie. A to opravdu stálo za to. Původně nám bylo prezentováno jako zajímavá „atrakce“, kde můžeme vidět různé kuriózní způsoby překonávání Berlínské zdi a železné opony vůbec. Muzeum však většinu z nás nadchlo trochu jiným způsobem. Bylo to přeci jenom trochu víc než jen zábava a expozice mohla všem ukázat, jaká ta doba byla a co všechno museli ti lidé prožít.

Potom jsme měli ještě asi půl hodiny volno, abychom si mohli nakoupit nějaké jídlo a vydali jsme se autobusem na cestu ku Praze.

Cesta probíhala poměrně klidně, ještě za světla jsme projeli Drážďanami a dorazili na státní hranici. Ačkoli jsme se nezdrželi tolik jako cestou do Německa, do své vlasti jsme vjížděli již pod rouškou noci. Některé z nás trochu rozladila první čerpací stanice na našem území, kde jste nemohli koupit skoro nic, ale i tak panovala celkem dobrá nálada. Do Prahy jsme dorazili asi o půlnoci, tedy o hodinu později, než bylo původně plánováno. Takže i na závěr naší exkurze jsme dodrželi náš důmyslný systém zpoždění.

Celý zájezd jsme nuceni zhodnotit kladně, Deutschland nás nezklamal a konec školního týdne jsme snad ani lépe strávit nemohli. Tak zase někdy příště.

Vašek Hnátek & Jana Mašková
foto: Tomaš Nedoma

Plastináty – technika

Rozklad je nezbytný přírodní proces, ale překážka pro morfologické studie, učení a výzkum. To platí zejména pro biologické preparáty, které značně ztrácí na objemu, jestliže jsou vystaveny atmosférickým podmínkám. Proto bylo vždy cílem, zejména pro anatomii, najít vhodné techniky uchovávání. „Plastinace“ je jedinečná metoda uchování tkáně v původním stavu. Je to proces odčerpání vzduchu, při němž se biologické vzorky impregnují reaktivními polymery, jako jsou silikon, epoxid nebo polyesterová pryskyřice. Třída užitých polymerů určuje optické (průhlednost) a mechanické (flexibilita) vlastnosti impregnovaného vzorku. Plastinátové vzorky jsou suché, bez zápachu, trvanlivé a dají se doslova uchopit. Dokonce si uchovávají svůj původní povrchový reliéf a buněčnou identitu až do mikroskopických úrovní.

Technický proces

Proces obecně sestává ze čtyř kroků: *Fixace* – pro tento postup může být využita jakákoliv běžně užívaná metoda. *Dehydratace a zbavení se tuku* je nutností, protože voda a lipidy se nedají přímo zaměnit. Pro účely plastinace je ideální aceton, protože se chová jako dehydratační činidlo i jako činitel, který odstraňuje tuky. Vzorek se vloží až do tří lázní - 25 °C studeného acetonu kvůli dehydrataci (= substituce zmražení). Po dehydrataci se vloží do acetonu pokojové teploty, čímž se odstraňují tuky. Další odstraňování tuků se může docílit chlormetylenem. Povinná *impregnace* je centrálním krokem plastinace: Vzorek napuštěný těkavým rozpouštědlem se vloží do polymerového roztoku. Vypařující se aceton vytváří objemový deficit uvnitř vzorku, čímž vtahuje polymer do tkáně, jako její náhražku. *Konzervování* – po vakuační impregnaci se vzorek konzervuje buď plynem, světlem, nebo teplotou, což záleží na typu použitého polymeru. V zásadě jsou čtyři typy konzervačních technik, které poskytují čtyři odlišné typy vzorků: Silikonem napuštěné vzorky jsou flexibilní a elastické a převážně se využívají k výuce. Silikonová technika umožňuje nejširší škálu aplikace, protože je vhodná pro jakoukoliv rozkládající se tkáň a poskytuje uspokojivé výsledky s minimem vybavení. Vzorky vyrobené polymerizační emulzí (PEM) jsou neprůhledné jako vzorky silikonové, ale jsou pevné – tato technika se hlavně používá na archeologické dřevo a silné řezy tělem (více než 1 cm). Tenké řezy se vyrábějí pomocí epoxidové pryskyřice a výsledkem jsou průhledné vzorky s dobrým barevným rozlišením různých tkání. Pro řezy mozku se výlučně používá polyesterový kopolymer, který poskytuje zvlášť dobré rozlišení mezi oblastmi vláken a jader.

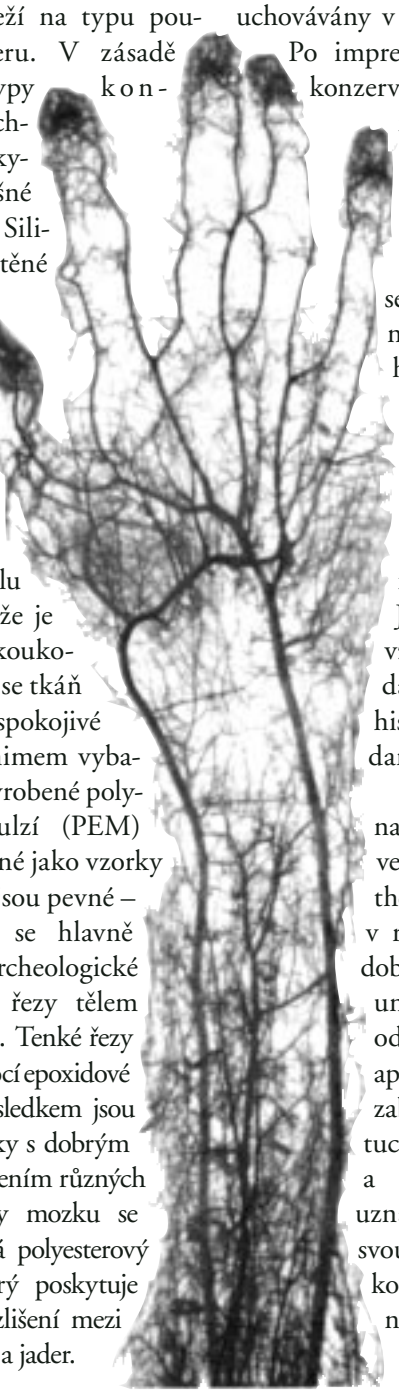

Deskové plastináty

Uchování tenkých řezů těla a orgánů (deskové plastináty) je složitější a vyžaduje značné investice do zařízení. Orgány se rozřežou kráječem na maso. Části těla obsahující kosti se krájí pásovou pilou na 2 až 8 mm silné řezy a při úpravě jsou uchovávány v drátěném pletivu. Po impregnaci jsou plátky konzervovány mezi fóliemi nebo skleněnými destičkami, nebo jsou napouštěny další pryskyřicí v ploché komůrce sestavené ze skleněných destiček. Průhledné řezy těla umožňují detailní studie anatomických a patologických struktur v jejich topografickém kontextu. Jednotlivé oblasti vzorků mohou být dále analyzovány histologickými metodami.

Plastinaci vyvinul na Heidelbergské univerzitě MUDr. Günther von Hagens v roce 1978 a od té doby bylo z tohoto unikátního procesu odvozeno mnoho aplikací. Plastinací se zabývá mnoho institucí po celém světě a získala si velké uznání zejména pro svou trvanlivost a vysokou výukovou hodnotu.

Plastináty – výstava

Na výstavu plastinátů jsme jeli druhého dne zrána, takže jsme byli dostatečně odpočinutí a měli dostatečně nenaplněné žaludky, aby se to dalo vydržet. Výstava, která se konala v budově bývalého nádraží, sestávala víceméně ze dvou úzce propojených částí. Celé patro lemovaly „sochy“ z lidských kostí a tkání a uprostřed této aleje byly vystaveny nejrůznější orgány a orgánové soustavy, které nám anatomie lidského těla nabízí.

Někde tady okolo si můžete přečíst poměrně detailní postup, kterým se plastináty tvoří, takže se něčím podobným už nebudu více zatěžovat a podělím se s vámi o své subjektivní pocity. Výstava byla každopádně zajímavá. Pro někoho více, pro někoho méně. Já osobně jsem se občas docela podivil, jak to tam uvnitř vypadá. Pan profesor Hlavsa byl určitě ještě o několik stupňů nadšenější, protože ty exponáty byly opravdu povedené a věrné.

Velký ohlas vyvolal sedící šachista, který měl, tuším, demonstrovat zapojení svalů v sedu. Někteří experti se však hned vrhli na rozehranou šachovou partii, začali mu do toho kafrat a neměli daleko k tomu, aby to s ním dohráli. Na exponáty se však nesmělo sahat, a tak se tedy nakonec ovládli. Velmi pěkná byla i jezdecká socha, která se však poněkud lišila od hrdinských podobizen králů a císařů. Kůň, který cválal pod dvěma jezdci, byl taktéž preparován a jeden z jezdců měl doslova srdce na dlani. Bylo to hezké, avšak trochu mě přešla chuť na koňský salám. Ani sám nevím proč.

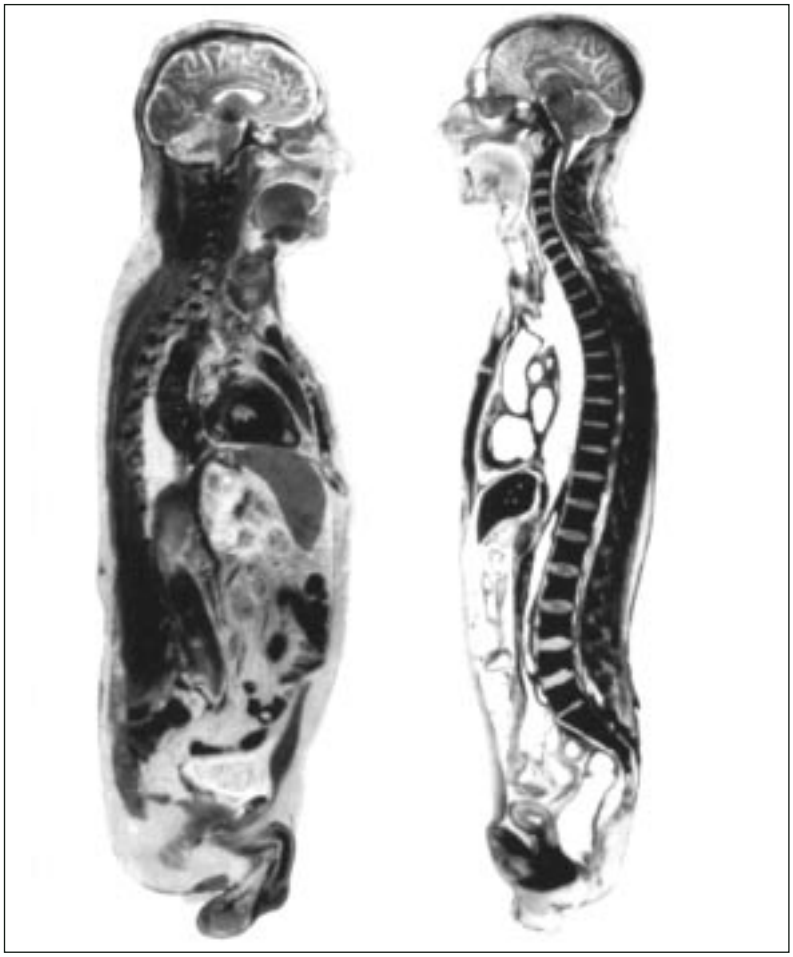

Poněkud rozporuplné pocity vyvolala postava těhotné ženy v osmém měsíci, která ležela s rozříznutým břichem v dost nechutné pozici. Počaly se ozývat hlasy odporu, že je to neetické a kdesi cosi. No, myslím, že to mohli udělat i jinak. Naprostou bouři však způsobila expozice různých podob prenatálního období. Malé děti byly vystaveny v otáčejících se vitrínách, na černém suknu, kde bych spíše čekal korunovační klenoty. To se mi vůbec nelíbilo a řekl bych, že to byla asi nejslabší stránka výstavy, pominu-li fakt, že všechny popisky byly v němčině.

Celkový dojem z výstavy byl ale více než dobrý. Docela se mi tam líbilo, ale utvrdil jsem se v přesvědčení, že nechci být lékařem. Moc jsem se v té změti tkání totiž nevyznal.

Vašek Hnátek

Berlínská zeď

Málokdo tušil, že ukončení 2. světové války pro mnoho lidí zdaleka neznamená konec veškerého utrpení. Podle Postupimské dohody bylo Německo rozděleno na čtyři sektory, americký, britský, francouzský a sovětský. Styčným bodem se stal Berlín.

Berlín ležel uvnitř východní části Německa, a když se 24. června 1948 sovětská vláda rozhodla rozpoutat blokádu Západního Berlína, bylo to na pováženou. Veškeré pozemní i námořní cesty byly uzavřeny i pro západní vojenské jednotky. Podle mezinárodního práva mohla být blokáda důvodem k vyhlášení války. Byl vytvořen letecký most a nalétány tisíce hodin do uzavřeného Berlína. To vše však nebylo nic oproti tomu, co mělo následovat.

Píše se 13. srpen 1961 a před Brandenburskou bránou stojí stovky ozbrojených vojáků z různých jednotek. Východní Berlín je uzavřen. Výstavba Berlínské zdi začíná. Domy, které stály zdi v cestě, jsou bourány a dlouhý had se nezadržitelně táhne Berlínem a definitivně odděluje dva světy.

fenomén, naděje, utrpení …

Zeď vystřídala několik podob. Dočasně použitý ostnatý drát byl rychle nahrazen betonovými tvárnicemi, jež byly zpevněny škvárou. Na některých místech byly ještě obloženy betonovými deskami, aby se zabránilo poškození zdi bombovými útoky a bouráním nákladními automobily.

V roce 1964 byly podél zdi vystavěny psí „výběhy“. Psi byli velmi přísně a tvrdě vycvičeni a občas napadali i vojáky a důstojníky. O rok později byly zbudovány bunkry se střeleckými pozicemi.

Berlínská zeď se stala jakousi kumulací železné opony, nebylo tedy divu, že právě zde docházelo k často velmi dramatickým, leckdy však také tragickým útěkům. 15. srpna 1961 přes provizorní ostnatý drát utekl první muž z východu, voják, který byl členem pohraniční hlídky. Po mnoho dalších týdnů pomáhali západní Němci utéct dalším lidem.

Při pokusu o útěk přes Berlínskou zeď bylo zabito více než dvě stě osob. Přes 70 000 lidí bylo odsouzeno za pokus o „ile-

gální emigraci“, nebo prostě za její přípravy. Průměrný trest byl šestnáct měsíců. Za napomáhání k útěkům byl průměrný trest čtyři roky, za organizované napomáhání doživotí. Kromě Němců bylo takto uvězněno přes osm set lidí z přibližně třiceti zemí světa.

Kolem Berlínské zdi bylo napácháno mnoho špatných věcí, na druhou stranu spousta lidí dokázala, že mají smysl pro čest. V prvních fázích výstavby zdi pomohl jeden východoněmecký voják malému chlapci přes ostnatý drát. Byl spatřen svým velícím důstojníkem, suspendován a převelen. Lidé, kteří se pokoušeli utéct, vynalezli spousty možností. Utíkali podzemními tunely, balony, ručně vyráběnými motorovými rogaly i po drátech vysokého napětí.

12. června 1987 vystoupil americký prezident Ronald Reagan před Brandenburskou bránou a svá slova adresoval Sovětskému svazu: „Generální tajemníku Gorbačove, pokud se snažíte o mír, otevřete tuto bránu! Pane Gorbačove, strhněte tuto zeď!“ 9. listopadu 1989 oznámil Günter Schabowski, člen politbyra, že cestování za hranice země je dovoleno. Berlínská zeď padla po osmadvaceti letech.

Vašek Hnátek

Novodobý Robin Hood

Legenda o Robinu Hoodovi je známá po celé generace. Kdo by neznal tohoto hrdinu, který bohatým bral a chudým dával? Byl to sice do jisté míry zločinec, ale vzhledem k tomu, že v té době ještě neexistovaly žádné podpory v nezaměstnanosti ani přídavky na děti je to snad odpustitelné.

Říkáte si: „Škoda, že takový člověk nežije v naší době." Ale omyl. Na naší škole se druhý Robin Hood vyskytuje. Je nenápadně skryt ve sklepě, má mnoho příznivců i nepřátel, přesto o něm širší veřejnost neví. Ano, je to náš automat na nápoje.

Na tomto místě bych ráda odbočila. Chci totiž pochválit důmyslnost jeho umístění. Například to, že se nachází v nejspodnějším patře našeho ústavu. Člověk, kávový notorik, totiž hned vyběhá kalorie v nápoji obsažené, když se o pětiminutové přestávce přemisťuje ze třetího patra dolů a zpět. Druhou jeho předností (pouze pro provozující firmu) je samotná přístupová cesta: Jestliže chcete k automatu, musíte projít dvěma nepřehlednými zatáčkami, kde je velká pravděpodobnost, že se s někým srazíte, vylijete si pití a budete muset koupit nové.

Ale zpět k samotnému automatu. Jeho robinohoodovství spočívá v tom, že skutečně bohatým bere a chudým dává. Ptáte se jak? Prostě studentovi s velkým kapesným účtuje za šestikorunovou kávu korun dvacet. Naopak nebohému chudému sirotkovi za pití ještě zaplatí.

Není to žádný tunelář; stejný obnos, který přijme navíc, zase vydá. A někdy dokonce pečuje o vaše zdraví. Když vypadáte příliš pohuble a přesto si dáte předvolbu bez cukru, automat vám naordinuje raději cukr navíc.

Podle mne je to zázrak moderní vědy. Všichni se přece snaží, aby byl vyroben stroj, který by myslel. A školní automat je (hned po výtahu v našem domě, který vás vozí, kam se mu zlíbí) jediný svého druhu na světě. Buďme hrdí na to, že můžeme navštěvovat školu s takovým zázrakem!

V závěru chci navrhnout, aby se pro jistotu k cedulce AUTOMAT VRACÍ připojilo upozornění ALE POZOR, NĚKDY TAKY KRADE!

Eva Kindlová

Muzikál ze života legendy

V rámci každoročního festivalu slovenského divadla v Praze se v divadle ABC hrál také muzikál o Beatles s podtitulkem Ze života legendy. Když jsem ke konci ledna zahlédl plakáty, které tuto akci presentovaly, dlouho jsem neváhal a musel jsem si koupit lístek. Když jsem se pak vydal na pondělní odpolední představení, netušil jsem přesně, co mě čeká. Kdo tam byl, ten mi představení velmi chválil, a tak jsem se již nemohl dočkat. A stálo to za to.

Muzikál těžil z notoricky známého příběhu dvou mladíků z Liverpoolu, kteří se svou kapelou dobyli nejen Británii, ale i celý svět. Dějová linie začínala v době, kdy John potkal Paula a začali hrát na různých akcích po jejich rodném městě a blízkém okolí. Za chvíli již vidíme legendární čtveřici, kterak omílá rock'n'roll v nočních klubech hamburské čtvrti St. Pauli. A tak to jde dál …

V roli nejznámější kapely všech dob se objevila slovenská kapela Backwards. Ačkoliv nehráli vůbec špatně a zpěv jim víceméně také nedělal větší potíže, nejvíce těžili z vizuální podoby s Beatles. Nejen že měli velmi podobné účesy (John byl takřka k nerozeznání.) a oblékali se stejně jako Brouci, ale hráli i na velmi zdařilé repliky jejich Rickenbackerů a Hofnerů. Do jejich příběhu rovněž zasahovala celá plejáda herců a sbory tanečníků, kteří perfektně dokreslovali atmosféru šedesátých let, tehdejších klubů a tančíren. Nejvýraznějšími hereckými postavami byli „starý" John Lennon a „starý" Paul McCartney, kteří spolu vzpomínali na staré časy a přitom se neustále nad něčím hádali, jak bylo v období po rozpadu Beatles typické.

V úvodu tohoto článku jsem příběh Beatles označil za notoricky známý. Musím přiznat, že si nejsem jist, zda si ho podobně jako já vychutnal třeba člověk, který se o Beatles tolik nezajímá. Znalec historie Beatles a člověk, který přečetl některé z bezpočtu knih, musel ocenit, že scénárista se v textu občas podržel skutečných dialogů podle jejich autorů. Velmi působivé byly například opravdové úryvky z první tiskovky Beatles po příletu do Spojených států, kde si dělali legraci

ze všeho a ze všech.

Velikým plusem celého představení byl fakt, že se režisér rozhodl nepojmout ho tak, jak je v současnosti u muzikálů zvykem, totiž bombasticky. Hudba, která byla napsána před pětatřiceti lety, to snad ani nedovolovala. A to bylo dobře, neboť po celou dobu se sálem linula liverpoolská drsnost, pro Beatles tak typická. Myslím si, že co se týká technického provedení, bylo představení opravdu velmi velmi povedené.

Těm lidem na prknech, která znamenají svět, se povedlo dosáhnout dvou skvělých extrémů. V některých chvílích mě doslova dostali do varu, tak jak to tahle hudba takřka vždy dokáže. Později se manažer Beatles Brian Epstein předávkoval drogami a „starý" Lennon říkal: „Skoncoval jsi se sebou a dovolil jsi nám skoncovat s Beatles …" a později: „Zapomněli jsme, kdo jsme …, že jsme jen sedláci z Liverpoolu …" Do toho se objevili přízračně osvětlení Backwards stojící u dvou mikrofonů jako sochy a doprovázeni smyčcovým kvartetem zpívali Eleanor Rigby. Rozplakal jsem se, protože jsem si uvědomil, jak je všechno pomíjivé. Sláva, štěstí, bohatství, úspěch …

Představení na mě zapůsobilo obrovským dojmem a ještě dnes na ten večer moc rád vzpomínám. A taky jsem se ujistil v jedné věci. Až mi bude šedesát, budu spisovatelem.

Vašek Hnátek

Sníh v červnu

Počasí si s námi za posledních několik desítek let počíná dělat, co se mu zlíbí. V zimě většinou mnoho sněhu nenapadne a pokud teplota klesne pod nulu, můžeme se radovat. Naopak v létě bývá zima a někdy dokonce i – sněží. Tradičně nezajímavé zůstávají jaro a podzim. Vem to čert, řekl by si kdekdo. Zkusme se ale zamyslet nad tím, co se nám snaží příroda naznačit.

Zhuntovaná krajina se rozhodla dát lidstvu najevo, kdo tady má poslední slovo a vehementně se nám snaží znepříjemnit život. A daří se. Jen nevím jistě, zda se s tím dá ještě vůbec něco dělat. Když se začala projevovat nepřízeň počasí před mnoha sty let, staří Řekové jednoduše obětovali bohům pár tučných volů, aby si je udobřili – a všechno bylo v pořádku.

Myslím si, že od antických mudrců se máme ještě hodně co učit, a proto bychom si z nich měli vzít příklad i v případě nevyvedeného léta. Vím, že ochránci přírody se teď začnou vztekat a počítám s tím, že z támhletoho rohu na mě míří dva revolvery a kameny už také sviští vzduchem. Dobrá tedy, voly z pastvy necháme jejich osudu a poohlédneme se dál. Výš!

Věřím, že nejen v naší vládě se najde pár tučných volů, kterými by snad řecká božstva nepohrdla. A kdyby přeci … Zajdeme do věštírny a zjistíme, co dál.

Vašek Hnátek

Maryčka Magdónova

pravdivá verze nezměněná naivním básníkem

Maryčka svého otce nenáviděla. Byl na ni hrubý, surový a pořád na ni řval a něco jí stále poroučel. Její macecha nebyla o nic lepší, takže se nikdo nemohl divit, že když se její otec zpil do němoty a rozrazil si hlavu o kámen ve škarpě a macecha vypustila duši pod důlním vozíkem, neuronila Maryčka na pohřbu otce a macechy ani jednu slzičku.

Byla ráda, nikdo už ji nebude sekýrovat, nikdo ji nebude bít a nikdo už na ni nebude nikdy sprostý. Jediné, čeho se obávala, bylo, jak se postará a svoje mladší sourozence. Prostitucí si vydělávat nechtěla, protože byla strašně moc stydlivá, tak radši začala krást. Docela jí to šlo, takže časem byla chalupa plná zlata, drahokamů a jiných cenností, ale už ani jedno polínko na zatopení, a protože Maryčka byla velice lakomá na to, aby si dřevo koupila, tak radši zašla do lesa markýze Géra. Vzala si pilu, sekery, jídlo na tři dny a vydala se na cestu. Když dorazila do lesa, vytáhla sekeru a pokácela největší strom. Bohužel na něm byl posed, ve kterém zrovna spal burkmistr Hochfelder, který ji při střemhlavém pádu stačil spatřit. Maryčka hodila stoletou borovici na rameno a vracela se domů.

Děsila se představy, co si o ní řeknou doma ve Frýdku, když si to bude s tou kládou vyšlapovat po náměstí. Najednou se z posedu vynořil Hochfeldr a křikl na Maryčku, co to má jako znamenat. Maryčka se tak lekla, že dostala infarkt, upustila kládu a bez hlásky se zřítila do řeky Ostravice. Jediným svědkem byl Hochfledr, který řekl četníkům, že spáchala sebevraždu.

Jan Uhlíř

Maryčka Magdónova

Byl to chladný zimní večer. Mrazivý vítr zvedal ze závějí ostrou krupičku ledu a hnal ji těsně nad zemí v rozličných vírech někam do mlhavého oparu. Po nebi se převalovaly tisíce šedých mraků, hrozících co chvíli spustit hustou vánici. Jen občas probleskla některá časná hvězda.

Takovým večerem se po zasněžené cestě probíjel Magdón, horník z Ostravských dolů. Bradu měl zachumlanou do límce starého kabátu, havířskou kuklu staženou hluboko do tváře a omrzlé ruce zastrčené do kapes plátěných kalhot. Při chůzi se nakláněl dopředu a měl přivřené oči. Nepotřeboval se dívat před sebe, cestu znal. Věděl, že nesmí polevit v chůzi, i když každý krok řízl do rozpraskaných chodidel, mokrých od toho, jak mu do starých bot teklo. Drkotal zuby a občas mu v průduškách hvízdl mrazivý vzduch. Nemyslel na nic, myšlení vyčerpávalo, jen stejnoměrně kladl jednu nohu před druhou.

Konečně za nízkým kopečkem zazářila do chmurné krajiny pohostinná světla Bartovské hospůdky, osamělého stavení v zasněžené krajině. Přišoural se unaveně ke dveřím jako štvané zvíře, které konečně nalezlo úkryt, a vstoupil do předsíňky. Setřásl ze sebe sníh, a než vstoupil, nasával chvíli blahobytně teplý vzduch. Pak vkročil do hlučné nálevny. Sípavě zakašlal, jak mu do prochladlých plic narazil těžký závan hospody. „Zdař Bůh," pozdravil hostinský po havířsku, aniž by ustal v leštění špinavých sklenic. Magdón v odpověď neurčitě zabručel a sedl k prázdnému stolu na kraji místnosti. Za okamžik před ním stála láhev plná pálenky. Zaplatil ošoupaným penízem a nalil sklenku. Chvíli si s ní pohrával v rozedřených prstech a pak ji jediným douškem vypil. Kořala mu sjela do žaludku jako tekutý oheň a havíř se znovu rozkašlal. Spěšně nalil druhou, přivoněl k ní a obrátil ji do sebe stejně rychle jako tu první. Svět se již nezdál tak krutý a nespravedlivý.

Byla to právě opilecká žízeň, která mu, jako už tolikrát, zabránila klesnout na cestě, hnala ho mrazivou nocí a zachránila mu život. Takhle se jí odměňoval. Vypil další sklenku a nalil čtvrtou. Očima bloudil po místnosti, až narazil na skupinku formanů hlučně se bavících okolo velkého stolu. S nepřítomným úsměvem pozvedl ruku v družném gestu. Místnost se začala houpavě vlnit, rozum mu obestřel závoj opilství. Další sklenky se slily v jedinou velkou číši zapomnění na všechny křivdy, chudobu a bídu. Magdón padl na znak do té číše, plul v ní a chlemtal jako lovecký pes. A najednou vše zmizelo, láhev se vyprázdnila.

„Hej Magdóne, zmiz, když nebudeš pít." zahalasil hospodský a došel k havíři ležícímu na stole vedle převrácené láhve. Vyzvaný zvedl skelné oči. „Zmiz," opakoval hospodský. Věděl, že horník

na další láhev nemá a takhle tu jen zabíral místo. Vzal ho tedy za límec potrhaného kabátu, vynesl ho před dveře do mrazivé noci a zabouchl za sebou.

Venku se už úplně setmělo, ale vítr také rozfoukal šedivé mraky. Hvězdy na temném nebi ozařovaly siluetu zimní krajiny. Magdón se pokusil vstát, ale byl příliš opilý. Svět se stále točil ve zmatených vlnách. Horník nabral do hrsti sníh a rozetřel si jej po zrudlém obličeji. Díky tomu vystřízlivěl natolik, že se dokázal postavit. Chvíli vrávoral na místě, ale pak vykročil klátivou chůzí směrem k domovu. Slyšel sám sebe, jak si mimoděk pobrukuje nějakou písničku. Nohy se mu pletly jedna pod druhou. Cesta se vzdouvala jako zpěněné moře. Každou chvíli se octl na jiném kraji cesty, ačkoliv nechápal, jak se tam dostal.

A náhle se svět zatočil doopravdy, hvězdy se na zlomek vteřiny změnily v rozmazané šmouhy. To bylo vše. Necítil tupý náraz hlavou na kámen vyčnívající ze sněhu, necítil, jak mu po zátylku stéká pramen čerstvé krve.

U ústí jednoho z dolů zaskřípěl na zamrzlých kolejích vůz naplněný uhlím. S hekáním a funěním jej tlačilo několik žen, převážně manželek horníků, po známé trase směrem k odvozišti. Nohy se jim bořily do studené směsi bláta a ledu, svaly se jim na křivých rukou napínaly zmrzačující námahou. Jednou z nich byla čerstvá vdova po starém Magdónovi.

Náhle se vůz začal na chladem pokřivených kolejích naklánět, ženy se jej pokusily vrátit do původní polohy, ale kluzké kolejnice zaskřípěly smykem a vůz se s tvrdým nárazem převrátil na bok. Všechny ženy poděšeně vykřikly a uskočily, až na Magdónovou, která podklouzla na zmrzlé hlíně. Vůz jí přirazil nohy a pánev k zemi a vysypané uhlí zavalilo zbytek těla.

Postrašené ženy neztrácely čas. Některé spěšně odhazovaly černé kameny, jiné odběhly pro dřevěné kůly. Odklízení šlo rychle a zakrátko se objevila horní polovina těla. Trup, který nebyl uvězněn pod vozem, měla propnutý jako strunu, prsty zaryté ve smrtelné agónii do zmrzlé hlíny a z úst, potlučených, špinavých a zkřivených nepopsatelným utrpením, se jí draly chraptivé skřeky. Ostatní dělnice zatím přinesly dřevěné tyče, zarazily je pod převrácenou korbu a zabraly. Vůz se pomalu zvedl a se zaskřípěním zapadl zpátky na kolejnici.

Když se vagón dostal zpět, všechny obrátily hlavy k Magdónové. Ležela tiše na promrzlé zemi s prsty povolenými a hlavou zvrácenou dozadu. Několik mužů, kteří mezitím přispěchali, sňalo pokorně čepice.

Zanedlouho se již opět pracovalo a téměř nikdo nevěnoval pozornost černající se louži poblíž kolejiště.

Na Starých Hamrech v chudičké chalupě sedělo okolo kamen několik dětí, Magdónových sirotků. Nejmenší hladově přežvykovalo cíp svého rukávu a vzlykavě posmrkávalo. Chladné slunce zářilo zpoza těžkých mraků, mráz venku koval z ledu těžké rampouchy, vánice zasypávala mlčenlivou krajinu a z blízkých hor řvala vichřice. Oheň v kamnech pomalu dohasínal. Nejstarší Maryčka váhavě přiložila poslední klacík.

Přemýšlela. Zítra půjde na šichtu. Ale co dnes? Co přes noc? Bude mrazivá. Dýmavý oheň v kamnech zhasl, nebylo co přiložit. Doma není ani skýva, snad by pomohl některý z velkých pánů … Markýz Géro, jemuž patřily všechny doly v okolí i lesy na horských svazích, by snad dovolil nasbírat trochu dřeva. Ne, nedovolil. Maryčka věděla, že každého, kdo kradl dřevo nebo pytlačil v panských lesích, čekalo vězení. Markýzovi patřilo vše, i životy horníků.

Podívala se smutně na prázdnou bedýnku na dřevo, pak na své sourozence. Kamna pomalu chladla a venku se snášel soumrak. Musí jít, noc by nepřežili. Vstala od kamen, v předsíňce oblékla starý kožich a vzala provaz na vázání otýpky. „Vrátím se brzy," pravila se smutným úsměvem směrem k dětem a vykročila ze dveří. Ušla od chalupy asi sto metrů a už byla na kraji lesa. Nesměle vstoupila mezi stromy a shýbla se pro ledem pokrytou větývku. Už nebyla tak zoufalá, děti uživí. Noc přečkají s tím, co teď nasbírá, a zítra vydělá dost na skromnou večeři. Zabrala se do práce i úvah natolik, že si ani nevšimla tichého příchozího.

Opatrně se k ní zezadu přiblížil, a právě když očisťovala od sněhu další větývku, chytil ji zezadu hrubou dlaní za krk. Maryčce se leknutím zatočila hlava a sevřel žaludek. Z přidušeného hrdla jí vyšel poděšený ston. Nohy se jí podlomily a byla by klesla do sněhu, kdyby ji útočník nedržel. Byl to panský hlídač Hochfelder. Tušil, že vyhladovělé siroty půjdou krást, a tak si na ni počkal. Maryčce se oči zalily slzami strachu a bolesti. Otýpka nasbíraných klacíků spadla do sněhu. Hochfelder ji odtáhl k okraji lesa a tam jí spoutal zkřehlé ruce režným provazem. Pak se vydali zapadanou cestou směrem k Frýdku. Hlídač ji tam hodlal uvěznit a celou záležitost oznámit rychtáři. Zesláblá dívka

co chvíli klopýtla, ale její věznitel jen ledabyle trhal provazem. Uspokojilo ho, že se mu jeho předpoklad vyplnil.

Když přišli do vesnice, skrze kterou cesta vedla, lidé vycházeli zvědavě před domy, aby se podívali, koho hlídač vede. Někteří se soucitným výrazem odvraceli tvář, jiní se ale škodolibě pošklebovali, opravňujíce si své posměšky spravedlností.

Maryčka nic z toho neviděla, oči měla opuchlé pláčem, tělo zesláblé a mysl plnou beznaděje. Věděla, že děti v chatrči noc nepřežijí, a i kdyby, nedokáží se uživit. Zoufale se vlekla vesnicí. Nedokázala nemyslet na své sourozence odsouzené k smrti zimou a hladem. Jistě se jich nikdo neujme, všichni viděli, že jejich sestra je zlodějka. Takové sirotky lidé přehlíželi. Hochfelder škubal provazem. Chtěl být ve Frýdku do tmy. Maryčka klesala čím dál tím častěji. Zoufalství přešlo v letargii a do duše se jí vkrádalo jakési podivné smíření s vlastním osudem. Nevnímala bolest, kterou jí působil zařezávající se provaz, připravila se na tvrdé tváře frýdeckých soudců i na opovržlivé poznámky tamních měšťanů. Vlekla se zlomeně za Hochfelderem.

Náhle spatřila cosi, co jí do srdce vlilo horký proud naděje na vysvobození. Vesnice jim už zmizela za zády a cesta se točila kolem srázu, vysokého a skalnatého. Na jeho dně hučel zčásti zmrzlá Ostravice. Přiblížili se ke strži. Maryčka sebou prudce trhla. Hlídači se provaz vysmekl z ruky.

Za hřbitovní zdí, na malém kousku pro sebevrahy, každý rozpoznal nově vykopanou jámu. Z hlíny, kterou byla zaházená, se slabě kouřilo. Nebyl nad ní kříž, nebyly na ní květy.

J. an Onym

Maryčka Magdónova

Ze všeho nejraději mívám sobotní večery. Když přijdou rodiče z dolu, zdají se snad být méně unavení, protože vědí, že zítra nemusí jít do práce. A v zešeřelé světničce pak všichni kolem stolu sedíme a i ten okoralý chleba chutná tak nějak svátečně a my si jen tak potmě povídáme. Zůstaneme tak sedět někdy i do devíti hodin, protože zítra nikdo nemusí brzo vstávat. Maminka nás pak ukládá k spánku a políbí všechny na čelo. Její krásné dlouhé černé vlasy mě šimrají po tváři a já jsem tolik šťastná, když usínám.

Ale tuhle sobotu se tatínek nějak opozdil. Maminka říkala, že se nejspíš někde zastavil s kamarády. Proč měla tak ustarané oči?

Ležím na slamníku a poslouchám, jak kostelní hodiny odbíjejí. Je už půlnoc. Kolem mne spí mí sourozenci a klidně zvolna oddychují. Možná tatínek už přišel, ale já na okamžik zdřímla a neslyšela ho…

Maminka dnes moc plakala. Řekla nám, že tatínek je v nebi. Ale já na nebe nevěřím. Bože, proč se to muselo stát? Hodný drahý tatínek, jeho dobrácké modré oči. Viděla jsem ho, když ho ukládali do obyčejné dřevěné truhly. Měl úplně rozbitou hlavu. Nesnesla jsem ten hrozný pohled na jeho krví slepené vlasy. Ach, co s námi jen bude?

Musíme se nějak vzchopit. Není čas na slzy. Jsem už dost velká – budu mamince se vším pomáhat.

Mám teď ruce plné mozolů; naštípala jsem všechno dřevo a uklidila ve světnici, než přišla maminka z dolu. Byla tolik unavená. Jakoby zestárla o sto let.

Ve čtvrtek odpoledne, když jsme byli sami doma, přišla sousedka. Vzala si mě stranou a řekla, že jsem už skoro dospělá a rozumná. Co tím myslela?

Ale to ne! Ona, ona říkala, že se stalo důlní neštěstí a že … naše maminka … že umřela.

Možná, snad nějaké nebe opravdu je. Bydlí tam teď tatínek s maminkou. Mají se tam určitě líp, než tady. Nemusejí pracovat a v noci jistě spí v prachových peřinách. Ale jak nás tu mohli nechat? Co mám dělat?

Dnes jsme snědli k obědu poslední krajíček chleba. Kamna jsou vyhaslá. Maminka mě vždycky učila Desatero přikázání a nabádala mě, abych se jimi řídila…

Nepokradeš. Já vím, ale co mi zbývá? Sourozenci jsou hlady už tak zesláblí a i v chaloupce je hrozná zima. Všichni jsme nastydlí a… Nemůžu to tak nechat.

Hochfeldr mě viděl. Plížila jsem se, jak to jen šlo. Našlapovala tiše, ale neumím být jako zloděj. Byla jsem v lese a kradla dřevo. Přeci jim neubude, když ho tam mají tolik. Chtěla jsem vzít jen pár větviček, abychom si mohli alespoň trochu zatopit. Nechtěla jsem nikomu ublížit.

Teď mě vede četník do Frýdku. Asi mě zavřou nebo dokonce oběsí. Nevím, co se dělá se zloději. Bude to strašná ostuda; všichni se budou pohrdavě dívat a znechuceně odvracet. „Podívejte na zlodějku."

To já nesmím dopustit. Jdem teď kolem Ostravice. Stačí, když udělám pár kroků a … bude to. Budu zase s rodiči…

Maminko, tatínku…!

Eva Kindlová

Trocha poezie nikoho nezabije

Chci žít jen pro sebe
Šámot Amoden

Chtěl bych se vzdalovat
na míle od tebe,
jsi moc nebezpečná,
chci žít jen pro sebe.

Na nic víc nemyslet,
chtít žít jen pro sebe,
můzo má ledová,
nemyslet na tebe.

Už sil mi ubývá,
vzalas mi moc času,
pro tebe, pro tebe,
pro trs tvých blond vlasů.

Můj smutek chutná ti,
růže ty pichlavá,
snad bude už mlčet
duše má bolavá.

Louka pocitů
Ondřej Koudela

Na výlet jsem si vyšlápnul,
ve snu, a ani nevím jak,
na skále temné jsem stanul
čnící ze země do oblak.

Koukám se dolů na náš svět
tak malý, krásný, jediný,
dívám se dívám, vidím v něm
louku a na ní květiny.

Duše se rosou brouzdají
sbírají květy třpytivé
občas jiné duši darují
květinu jednu, nebo dvě

Ty květy, to jsou pocity
a každý si může pouze přát
aby ti ostatní, všichni ti,
kteří mu jdou vstříc květy dát,
vybrali právě ty, které má rád.

Budem i zítra
Vašek Hnátek

Kdysi jsme byli a budem i dnes
a budem i zítra, když bude to nutné.
Pestrá je minulost, pestřejší les
a vzpomínky nejsou jen smutné.

Čtyři to roky, co byl jsem tu prve
a nevěděl jsem, kudy kam jít.
Mé váhavé kroky z potu a krve
mi přinesli to, co jsem vždycky chtěl mít.

Teď starší jsem, zkušeností mám již víc
a ohlédnout se mohu poměrně hrdě.
Co tvořil jsem po léta, nezbourá nic
ať udeří sebevíc tvrdě.

Leccos již skončilo v temnotách dějin
a nikdo nevzpomene již.
Ve všední den, na oslavě jmenin
tedy můj příteli slyš.

Kdysi jsme byli a budem i dnes
a budem i zítra, když bude to nutné.
Co zůstalo s námi, co překryl již rez?
Ty vzpomínky nejsou jen smutné.

Jak ten čas letí
pan Lopušník

Postav dům, zasaď strom a zploď pár dětí
a pak jen sleduj, jak ten čas letí.
Tvé děti rostou, stárnou stejně jako ty.
Už nejsi tím, kým jsi býval před lety.

Trochu jsi zplešatěl, vlasy ti zšedly.
Už potřebuješ hůl, aby nohy tě vedly
tam, kam budeš potřebovat a třeba i chtít.
O mládí už můžeš vskutku jen snít.

Není snad trocha bláznovství v tom?
Celý dlouhý život si dřel jako hrom
a teď jsi skončil v důchodců domově.
Až za chvíli zemřeš, zhniješ ve hrobě.

Nemáš kam jít
Vašek Hnátek

Plížíš se temnou ulicí,
průchodem dehtem vonícím,
s zatuchlou vodou, co nejde ji pít.
Nemáš kam jít,
nemáš kam jít.

Na rámě vločka Ti dopadá,
stíny Ti dýchají na záda,
zrychluješ krok, nemáš kam jít.
Nechceš už žít,
nechceš už žít.

Hrůza Tvé šlápoty zrychluje,
chceš zalézt někam dál do sluje,
utíkáš k nábřeží, nechceš už žít.
Chtěl bys už jít,
chtěl bys už jít …

Mrtvý monolog
Ondrášek Lopušník

Co spatříš, když pozvedneš svůj zrak?
Blankytně modré nebe, semtam mrak?
Uvidíš tam taky mě?

Na zemi jsme spolu šťastní byli
do té doby než mě zastřelili.
Ještě pláčeš kvůli mě.

Tak zeshora na tebe pozor dávám,
tvým andělem strážným se stávám.
Snad dělám to výborně.

Bože, muselo se to všechno stát?
Abys vrátil čas, co mám ti dát?
Až rozhodneš se, řekni mně.

Už asi víš, co Bůh mi na to řekl.
Pár nepěkných slov na mě vyštěkl
a tak musíš být beze mě.

Přestaň lásko ve vzpomínkách žít,
vždyť už nikdy nemůžeš mě mít
a proto zapomeň na mě.

Chcete být …?

Záře reflektorů náhle zalije nevelký útulný televizní sál a mezi jeho stěnami se začne rozléhat bouřlivý aplaus. Desítky lidí v „ochozech“ a půl národa u televizních obrazovek sleduje deset lidí, kteří se budou snažit dosáhnout na miliony a jednoho člověka, který jim bude jejich pokusy mírně znesnadňovat.

A to už potlesk utichá a moderátor začíná tradiční uvítací řeč, která, ač pokaždé jiná, nese se v podobném duchu, který trošku připomíná kramáře vychvalujícího na jarmarku „to nejlepší“ zboží. Jinak se ale chová velmi skromně, přirozeně a jako pravý džentlmen. Po tomto drobném ceremoniálu přichází další tradiční krok, neboť moderátor představí již zmiňované půlce národa deset nových soutěžících. Kamera rychlým střihem zobrazí deset trochu křečovitě se usmívajících tváří, každý z nich mechanicky zamává polo … do kamery a očekává otázku rozstřelu.

Nyní přichází ke slovu hbité prsty. Správně odpověděli. A vítězem se stává … Vyjevený novopečený účastník hlavní hry si dává ruku před ústa, zatajuje dech a vzápětí se již hypnoticky prodírá k moderátorovi, který mu potřese rukou a familiérně ho objímaje ho odvádí do horkého křesla.

Když se oba dostatečně pohodlně usadí a soutěžící si upraví kravatu, musíme si vyposlechnout nacionále, za které by se žádný dotazník nemusel stydět. Moderátor se pochlubí tím, že to v rodišti dobře zná, protože tam zamlada často jezdil. Prohodí k němu nějakou tu větu v místním dialektu, či připojí zajímavou místopisnou poznámku. Dozvíme se také, zda by soutěžící za výhru jel lodí kolem světa, zrekonstruoval dům, či pozval rodinu na večeři.

A konečně soutěž. Moderátor se ještě z povinnosti zeptá, zda musí opakovat pravidla hry, což soutěžící rozšafně a světácky kontruje tím, že pravidla již samozřejmě dobře zná. První otázka. Soutěžící odpovídá takřka okamžitě a dává jasně najevo, jak položkami do deseti tisíc pohrdá. Moderátor mu tuto iluzi očividně nemíní brát a oba se tedy z nutnosti tímto začátkem prokoušou a s nadšením očekávají vyšší sféry.

Na prvním záchytném bodě čeká také první odpočívadlo. Moderátor se ptá soutěžícího tchyně, která sedí v publiku, jestli je spokojená. Ta, po důkladném odkašlání, nepřirozeným hlasem odpovídá, že samozřejmě, že deset tisíc byl jejich cíl. Moderátor pro zachování dobré nálady okamžitě soutěžícímu nabízí symbolický šek s tím, že může skončit. Vtip přijmou všichni jak se patří náležitě a soutěž může pokračovat.

Jak zní název chemického prvku se značkou Lu? A – Lutherium, B – Lutecium, C – Luňákium, D – Lubyrium. Soutěžící váhá. Nasadí obvyklou vyřazovací metodu, aby došel k pravděpodobným odpovědím. (Polovina diváků u obrazovek mu začíná spílat: „Neříkej to a dej si padesát na padesát!“ Druhá polovina jsou chemici a jsou pohoršeni jeho hlubokými neznalostmi.) Luňákium to určitě není, tak se jmenuje můj profesor chemie. Po Martinu Lutherovi se žádný prvek nejmenuje určitě. Lubyrium, to zní divně … Zkusíme nápovědu padesát na padesát. Zkusil. Počítač byl k němu shovívavý a ponechal B – Lutecium a C – Luňákium. Soutěžící zvolil variantu B a správnou odpověď se dozvíme po reklamě.

Soutěžící pokročil až k sto šedesáti tisícům. Jak se jmenuje představitel Valašského království? A – Boleslav I. Polívka, B – Bołeslaw II. Polzewka, C – Boľeslav Polievka, D – Boleslavič Borščinskij. Soutěžící se přiznává, že se příliš nevyzná v politice, zvažuje možnosti a po chvíli se rozhodne, že zavolá příteli na telefonu. Následuje další tradiční a na nervy lezoucí procedura s vzájemným představováním přítele a moderátora, upozornění na časové omezení telefonního spojení a jdeme na to. Soutěžící se svým přítelem si vymění několik zdvořilostních frází, včetně klasického dotazu na počasí a zdraví paní matky, což s přehledem zabere polovinu vymezeného času. Soutěžící tedy přečte otázku a čtyři možné odpovědi. Z jeho přítele se naštěstí vyklube, pravda trochu nahluchlý, ale jinak nadšený valašský vlastenec, a tak si musí nechat otázku přečíst ještě jednou, ale pak v poslední vteřině neomylně odpoví: A. Soutěžící se ani nestačí dotázat, zda si je naprosto jistý, ani poděkovat. Rozhodne se příteli důvěřovat a samozřejmě udělal dobře.

Druhý záchytný bod. Zapeklitá otázka z dějin výtvarného umění. Soutěžící neví, diváci v sále jsou nerozhodní … není zbytí, soutěžící je sice hráč, ale má jen jedny nervy. Ponechává si sto šedesát tisíc a těší se na výlet na Kubu se svou rockovou kapelou.

Ale to už se sálem rozezvučí zvuk tiráku na parkovišti a napětí povoluje. Moderátor se loučí, přeje příjemný zbytek večera, poslední záblesk reflektoru, poslední záběr kamery, naposledy zazní znělka. Tak zase příště.

Pořadem provázel Vašek Hnátek S otázkami pomáhal a periodickou tabulku zapůjčil Michal Hnátek

© NOHA Studios, 2001

Pravidla pro výchovu psa

1. Pes nesmí do domu.
2. Dobře, pes smí do domu, ale jen do vyhrazených prostor.
3. Pes smí do všech pokojů, ale nesmí se dotýkat nábytku.
4. Pes smí jenom ke starému nábytku.
5. Tak jo, pes smí na nábytek, ale nesmí spát s lidmi v posteli.
6. O. K., pes smí do postele, ale jenom když mu to dovolíte.
7. Pes smí do postele, kdy si vzpomene, ale nesmí pod pokrývku.
8. Pes smí pod pokrývku, když je pozván.
9. Pes smí spát pod pokrývkou každou noc.
10. Lidé se musí psa dovolit, když s ním chtějí pod pokrývku.
11. V noci smí být s člověkem pod pokrývkou jen jeden pes.
12. Dobrá, tak tedy dva psi, ale nikdy víc.
13. No …

Neviditelný pes

PRODODO

Opět můžete na stránkách B-komplexu najít rubriku, která si vzala za úkol ptát se a hledat odpovědi. Někdy je to vážnější, někdy humornější. Přijde na to, co se nám zrovna honí hlavou, když vymýšlíme otázku. Tentokrát jsme si našli opravdu pikantní záležitost a o odpověď jsme požádali pana profesora Svobodu.

Na naší škole se vyskytuje zvláštní jev. Kantoři tělocvikáři jezdí do školy auty, a aby toho nebylo málo, mají kabinet vybaven zvonkem a otevíráním na bzučák. Vše pro pohodlí. Proč to? Neměli by právě oni být nám všem příkladem k zdravému způsobu života?

Souhlasím s tím, že by kantoři TV měli být příkladem k zdravému způsobu života. Mám-li mluvit za sebe, tak automobil používám z několika důvodů. Za prvé hraji a trénuji tenis a nestíhal bych přejíždět z místa na místo hromadnou dopravou a navíc nenávidím tlačenice v MHD. Za druhé nemám rád, když se na mě v tramvaji někdo tiskne či na mě dýchá. Jízdou autem se tedy vyhýbám stresům i nemocem – jsem tedy nejen stále zdravý, ale i usměvavý a dobře naladěný.

Bzučák do kabinetu TV byl namontován, protože jsme kabinet s největší návštěvností studentů. Mohli jsme si tedy vybrat: Buď bzučák, anebo si platit vrátného!

Kromě toho v našem kabinetě sídlí i dámy češtinářky *(Které ovšem také učí tělocvik. Red.)* a já musím prozradit, že bzučák byl především jejich akcí.

prof. Svoboda

(se svolením autora slohově upraveno redakcí)

Chybami se člověk učí

U přijímacích zkoušek se každoročně kantoři dovídají nové poznatky a informace, o nichž oni ani jejich rukama prošlí studenti nemají ani ponětí. Ani letošní rok nebyl výjimkou, a proto si zase můžete přečíst, jak se někteří experti „vyšvihli“.

Očividně největší problémy měli „možná budoucí studenti“ se slovy jako primán a primář. *Primán* je podle některých člověk, který v něčem vyniká nebo který je prvotřídním v oboru. Podle jiných je to bohatý člověk či první v pořadí. Další studentíci ho označili za druh opice, namyšlence, bezradného člověka, bezstarostného člověka, člověka s výsadami. Asi menší potíže nastaly kolem slova *primář*. Uchazeči očividně toto slovo znali, jen si ho nedokázali pořádně vysvětlit, a tak jsme se dozvěděli, že je to starosta, podle některého snaživce dokonce vyšší funkce než starosta, státní úředník a podobně.

Velké mezery měli někteří v literatuře a nastaly problémy s nalezením autora knihy Hucklebery Finn. Dnes už samozřejmě každý ví, že tuto knihu napsal Viktor Dyk a Jules Verne. Pokud si myslíte, že je tomu jinak, bylo by dobré, kdybyste si ve vlastním zájmu tuto mezeru doplnili.

A teď chvíli vážně … Tohle rozhodně není míněno jako výsměch. Kdo ví, kolik takových chyb jsem v přijímačkách udělal já. Takže moji milí spolužáci chybujte klidně dál, protože Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy varuje: „Chybami se člověk učí!“

Vašek Hnátek

Anebo taky ne

Ježíšek vyrostl a zestaral, narostly mu vousy a stal se z něho děda Mráz. Nechodí již nahý a otrhaný, je pěkně oblečený v beranici a v kožichu. Nazí a otrhaní nechodí již dnes ani naši pracující a jejich děti. Děda Mráz přijíždí k nám od východu a na cestu mu září také hvězdy – nejen jedna betlémská. Celá řada rudých hvězd na našich šachtách, hutích, továrnách a stavbách. Tyto rudé hvězdy hlásají radostně, že vaši tatínkové a maminky splnili na svých pracovištích úkoly čtvrtého roku první Gottwaldovy pětiletky. Čím více je těchto zářivých hvězdiček, tím radostnější budou naše svátky, které se stávají svátkem radostné oslavy splnění úkolů celoroční naší práce. Čím důsledněji je tato práce vykonána a úkoly splněny, s tím větší nadílkou je příjezd dědy Mráze provázen.

Dobrý vtip, že? Anebo ne? Nebudu vás dlouho napínat a musím vám říct jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Bohužel tohle není jen nepovedený žert, ale skutečný projev. Tou dobrou zprávou je fakt, že byl v rádiu vysílán před zhruba padesáti lety a dnes již patří historii. 24. prosince 1952 s tímto projevem vystoupil Antonín Zápotocký, tehdy předseda vlády ČSSR, a vysvětloval tím, proč se z Ježíška stal děda Mráz.

Náhodou jsem se hrabal ve starých novinových výstřižcích a našel jsem článek, ve kterém byl citován právě tento projev. Uvědomil jsem si, kolik blábolů a nesmyslů bylo vysloveno, napsáno a otištěno za minulé éry. A nejen za minulé éry. Takováto a podobná demagogie nás vlastně potkává dnes a denně, prakticky na každém kroku.

A proto bych vás rád o něco požádal. Pokud budu někdy v budoucnu ať na stránkách B-komplexu či jinde podobně horlit, račte mi dát „přes hubu“. Tohle by se již nemělo opakovat.

Děkuji za pozornost. Konec hlášení.

Vašek Hnátek

Divadlo v Dlouhé: Epochální výlet pana Broučka do XV. století

odezvy studentů na zhlédnuté představení

„No, tak teď opravdu nevím, jak bych začal. Venku byla zima a v divadle bylo opravdu teploučko a příjemně. Sedím v druhé řadě. Vepředu se začíná pohybovat podezřele oblečená osoba rozdávající preclíky. Hm…, jsou docela dobré. Na pódiu už jsou herci. Scéna vypadá jako v nějaké hospodě. Aha! To je hospoda. Sympatická mladá herečka nabízí divákům v předních řadách pivo. Bohužel se ke mně nedostalo. Nevadí. Začátek opravdu neobvyklý a zajímavý. A originální.
Protože děj tohoto příběhu všichni známe (jsme přece tvorové literaturou poznamenaní), zaměřím se na některé zábavné okamžiky či dobré nápady. Prvním takovým bylo zapojení diváků do představení. Ať to již bylo hromadné křičení obecenstva, které mělo představovat lidi na trhu či křižácké vojsko, anebo nabízení jídla během hry (třeba tehdy, když pan Brouček podal kus kuřete Kristýně Soudné).“

„Čekala jsem, že se mi představení líbit nebude, protože Čechova Broučka nemám moc ráda už od základní školy. Moc se mi tam nechtělo, ale když už jsem měla lístek, tak jsem šla.
Překvapilo mě, že herci vypadali opravdu spontánně. A nakonec se mi to líbilo. Celkem dost. Navíc bylo dobré, že i diváci byli zapojeni do představení.
Výhrady jsem měla pouze ke zjevu pana profesora (Protože přesně tak si představuji George Duroye z Miláčka Guy De Maupassanta.) a také k té černovlasé paní, co zpívala a máchala praporem. Ale to jsou jen moje osobní dojmy. Shrnutí: Super a můžeme zase někam jít.“

„Představení bylo podle mě pojato zajímavě, bohužel mně se nelíbí předlouhý román od Svatopluka Čecha a je mi velmi nesympatická osobnost pana Broučka. Nelíbila se mi ani přílišná modernizace v podobě koně a neustále stejné „podlejzání“ a hloupé řeči pana Broučka.
Herci byli moc fajn, příjemní a příjemná byla i spolupráce s publikem. Jako plus bych považovala i to, že když jsme přišli, na

podiu už se něco dělo a já se tam obvyklých deset až dvacet minut nenudila. Vadil mi kouř."

„Příběh o panu Broučkovi se mi vždy líbil, ale zpracování Divadla v Dlouhé se mi nelíbilo. Oceňuji herecké výkony a nápaditost (v některých částech). Vím, že autoři představení se snažili hru oživit a ještě více zvtipnit, avšak většina ‚humorných' scén mi připadala lehce primitivní."

„… Líbilo se mi i scénické provedení (kulisy) a dobové kostýmy. Vtipná byla scénka, kdy se Brouček s Domšíkem a jeho rodinou posilňovali před odchodem do bojů. Herci jen seděli u stolu a opravdu se „cpali". Byl to pěkný nápad. Herecký výkon byl chvílemi až obdivuhodný. Překvapilo mě to a líbilo se mi to."

„… Poněkud mě překvapilo občerstvení podávané během představení, čímž herci porušili jedno z pravidel Cimrmanova desatera: ‚Na jevišti nejez, vše je gumové'."

„… Musím přiznat, že včerejší divadelní představení bylo jedno ze slabších, které jsem v poslední době zhlédla. Co se týče děje, tak ten mi byl předem natolik známý, že bych to snad mohla hrát já sama …"

Sestavil Vašek Hnátek

Náš lyžařský kurz

Každým rokem absolvují v zimním období prváci lyžařský kurz. Letos jsme absolvovali jako první tento kurz my, studenti 1.C. Samozřejmě tomuto kurzu předcházely dlouhé přípravy a příkazy naší třídní o tom, jak se máme a nemáme chovat. Moc jsme se těšili, kdo by se taky netěšil, když jsme měli odjet na celý týden do Krkonoš a zanechat tu školu a špinavé pražské ulice!

V neděli 4. prosince jsme se vypravili již v devět hodin od školy – vstávání v neděli tak brzy bylo nesnesitelné. Před školou jsme narovnali batohy a všechna zavazadla do autobusu a mohli jsme vyjet. Projeli jsme Prahou a už jsme byli myšlenkami na horách. Cesta nám ubíhala docela rychle, každý se zabavil podle svého. Po pár hodinách jsme dojeli do míst, kde se kolem nás objevovaly zasněžené stráně a vrcholky hor a to bylo dobré znamení, že si pořádně užijeme sněhu i lyží. Byli jsme již skoro na místě, kolem silnice byly haldy sněhu a jen lehce protažená cesta se stávala pro náš naložený autobus nesjízdná. Zdrželi jsme se s nasazováním řetězů, páni profesoři Říha i Hlavsa šli pomoct řidiči (nejen očima a pusou), ale zvládli to a mohli jsme v klidu jet dál. Dorazili jsme na místo, Horní Mísečky byly plné sněhu a turistů. Autobus nás vyložil na parkovišti a my jsme si museli vyšlápnout ještě pěkný kus cesty do kopce se všemi zavazadly na zádech. Našli se mezi námi i hodní gentlemani, kteří nám pomohli i s těmi nejtěžšími břemeny.

Po dosažení našeho cíle, horské chaty, jsme se rozdělili do pokojů a mohli jsme si v klidu vybalit. Za chvíli se už z pokojů ozývaly různé zvuky, hudba z rádií i smích. Odpoledne nás ještě vytáhli profesoři na svah, aby si nás mohli rozdělit do družstev. Paní profesorka Hlistová se ujala nejméně šikovného družstva, protože se těšila, až uvidí na konci kurzu změny na těch, kteří se předtím na lyžích ani neudrželi. Prof. Říha si vzal první, nejzdatnější družstvo a na prof. Janouškovou zbylo družstvo druhé. Další den jsme vyjeli na svah, třetí družstvo mělo smůlu, muselo obout tak nepopulární běžky a vyrazit na túru. Sníh byl naprosto ideální a lyžovalo se skvěle. Třetí den byl „kritický", a proto jsme příliš tu námahu nepřeháněli. Družstva ho trávila na běžkách, nebo sjezdovkách a odpoledne v restauracích u zmrzlinových pohárů. Další dny se dělily, polovina dne běžky a polovina sjezdové lyžování. Uspořádaly se i neoficiální závody ve sjezdu s panem profesorem Hlavsou, který sice tento závod nevyhrál, ale zato vyhrál s bezkonkurenčním počtem bodů za sražené lyžaře. Po večerech jsme měli odborné přednášky od profesorů nebo jsme měli svůj vlastní program. Předposlední den byly závody. Počasí se zhoršilo, začalo i pršet a byla mlha, výška sněhu klesala. Ve sjezdu jsme měli závod mezi pěti brankami, z toho jedna branka byla start a jedna cíl. Potom byly závody v běhu na lyžích, spíš než závod to byl sprint na pár set metrů, všichni čekali dlouhé vytrvalostní trasy. Večer se vyhlásily výsledky a vítězové byli náležitě oceněni. Poslední den jsme si skoro všichni užívali na svahu, jen někteří zápasili s nemocemi místo s lyžemi.

Tento týden byl opravdu velmi vydařený, o zábavu bylo postaráno a málokdo se nudil. Profesoři se k nám chovali slušně a ani moc nezlobili a také my jsme byli od nich pochváleni za svou poslušnost. Zdokonalili jsme se v lyžování a do rozkvétající jarní Prahy jsme si přivezli alespoň vzpomínku na zimu.

Zuzana Zemanová

Atila, Bonaparte, Adolf …

V dobách dávno i nedávno minulých bylo slovo dobyvatel naprosto běžným pojmem. Ať již šlo o Atilu, Napoleona či Hitlera. Jak ale skončili mužové, jejichž jména se toho času vyslovovala s hrůzou a respektem? Víceméně se po nich slehla zem. Ještě tak Bonaparte by si mohl vyskakovat, že se mu podařilo ještě jednou vzít do svých rukou moc. Jenže na jak dlouho? Sto dní!

Co dnes víme o Atilovi? Skoro nic. O onom šíleném malíři se raději ani nezmiňuji, neb bych v dnešní pochybné době mohl být obratem nařčen z šíření fašistických myšlenek. Vím, že sláva je pomíjivá, ale prchavost moci těchto tří pánů byla více než jepičí. Pokud se začnete hrabat dějinami, zjistíte, že žádný z dobyvatelů neměl dostatek času, prostředků a lidí pro uskutečnění svých, často naprosto šílených, plánů. A když je nakonec třeba i provedl, dlouho se u žlabu neudržel.

V dnešní moderní a pokrokové době není o dobyvatele rovněž nouze, jen oblékli civilnější kabátce a sladce se na vás usmívají na každém rohu. A protože jsou z rodu inteligentních lidí, dokážou se se svými kolegy-protivníky rozumně dohodnout a jejich postavení je neotřesitelné. Zatímco kdysi se Evropa třásla před Huny, Turky, Francouzi či Němci, dnes nebezpečí nájezdů hrozí zpoza velké louže.

McDonald se dohodl s KFC a vzájemně si nelezou do zelí. Tak mají oba konkvistadoři zaručenou dlouhou a poklidnou vládu, mohou v klidu odírat své vazalsky podřízené poddané a na poklidné stáří mají vystaráno. Cortés a Pizarro by se museli stydět.

Vašek Hnátek

Přebrepty

p. Hlavsa: „Otevřte si raka!“
p. Točíková: „Dorozumíte se lépe, či hůře. To záleží na vaší omeznosti.“
p. Balatková: „Já spím na obrubníku.“
p. Hlavsa: „Inuité získali autonomní autonomii.“
p. Hlavsa: „Když se vyvinou z žab pulci …“
p. Kolář: „Král Jindřich dispens nedostal, tak ty ženy mordoval a vznikla anglikánská církev.“
p. Čambal: „Chobotnice je velmi inteligentní, mohla by s námi chodit i do školy.“
p. Hlavsa: „V 10. století vzniká Slovenská Rus, pardon … Kyjevská Rus.“
V angličtině: „Jak se telefonuje v Anglii?“ *p. Hrubá:* „Nejdříve řeknou telefonní číslo, a pak vrkaj do telefonu.“
p. Čepelová: „Podejte mi dusičnan stříbrný, studente Stříbrný.“
V tělocviku: „Znáte tu hru … ‚Chodí okolo, kouká jako Pešek?‘ … pardon: ‚Chodí Pešek okolo‘ …“
V matematice: „Vidím studenty (zlomky), co udělám? … Zbavuji se jich!“
p. Točíková (o zranění studenta): „On má nohu? My máme všichni dvě!“
p. Točíková: „What is the relationship between Vince and Kim? … Nehledejte tam žádnou loď.“
p. Hlavsa: „V šedesátých letech, když se měsíc dostal na člověk …“
p. Balatková: „Vy jak začnete dělat srandu, tak opustíte myšlenku a já ji musím držet.“
Z písemky: „Ucho je zdrojem zvuku.“ „Tyče rozechvíváme například foukáním.“

Z testů

- František Gellner byl ruhač, S. K. Neumann napsal dílo „Z pramenů, lesů a strání“.
- Hrdinové Karolíny Světlé se ztotožňují s autorem, protože ona v dětství ochrnula na dolní končetiny, a proto chtěla aspoň své pocity dát do svých děl.
- Tématem Výminkářů (Julius Zeyer) je rozdílný postoj mezi lidmi, protože starý děda zjišťuje, že překáží v rodině, a proto odchází pryč z domu.
- Romaneto je epický literární útvar, typický pro dekadenty – Karel Hlaváček, Jiří Karásek ze Lvovic.
- Kniha o Matěji Broučkovi je
  - parodie na rytířské romány
  - kritika společnosti a životní podmínky ruského obyvatelstva
- Manifest Česká moderna byl vydán Sovou, Šaldou. Kritizovali Staročechy (Májovce) a chtěli sami povznést českou literaturu na nejvyšší stupeň.
- Mezi dětské sbírky J. V. Sládka patří Devatero pohádek.
- Fejeton je psaný v prvním pádě.

Šokující zprávy z Botiče

Lemon na Hrad!

Naše agentura odhalila závažné tajné informace, ze kterých vyplývá, že pomalu ale jistě se blížící prezidentské volby již znají svého vítěze. Ultrastředně orientovaná organizace s tajuplným názvem *Ugandation*, která má vlivné kontakty i na našem ústavu, plánuje nenásilný převrat a dosazení svého předáka, usměvavého a namakaného borce *Uh-Gwaha Lemona* na post prezidenta republiky. Na stopu celé aféry přivedl neomylné ohaře BTK zástupce *Ugandation*, který se stal krajně podezřelým tím, že letos plánuje cestu do Afriky. Tento muž, který je s největší pravděpodobností hlavní osobou v pozadí celé kauzy, již demonstrativně zakryl ve Velkém sálu portrét Václava Havla podobenkou svého vůdce.

Třídnice duchovním majetkem třídy

Začínají se množit zvěsti o tom, jak někteří naši profesoři zacházejí s třídnicemi. Nedávno dorazila do redakce B-komplexu vskutku alarmující zpráva. Dozvídáme se, že jistí kantoři neurvale používají třídních knih k vylepšení svých demonstračních pokusů, či jimi maskují pokusy nezdařené.

Při této příležitosti jsme si vzpomněli, že rovněž v naší třídě dnes velmi vysoce postavený profesor použil třídnice nejméně dvakrát. „A nyní svým mocným dechem sfouknu plamen acetonu," zvolal, leč kýženého výsledku nedosáhl, a proto se nenápadně pokusil uhasit hořící látku inkriminovanou třídnicí. V jiném případě omylem polil otevřenou třídní knihu jistou kyselinou. Jal se ji tedy omývat tekoucí vodou a k vysušení jejích zvlhlých listů využil ventilátor zapnutého zpětného projektoru.

Domnívám se, že třídní kniha je nejen majetkem ústavu, ale rovněž duchovním majetkem třídy, neboť v tomto dokumentu jsou uchovávány všechny doložitelné prohřešky studentů. S třídními knihami bylo odjakživa nakládáno tak, že za jejich ztrátu či poškození plně zodpovídali studenti. V tomto případě by nám kantoři nemuseli jít příkladem.

Vzhůru na …

Východní Berlín/Praha. Uznávaná československá vědecká kapacita se 1. června v odpoledních hodinách pokusila emigrovat do Západního Německa. Vědec využil exkurze na výstavu do Východního Berlína, aby se několik minut před odjezdem svého autobusu zpět do Prahy vyšplhal na Berlínskou zeď, řka: „Vzhůru na záchod … éh … pardon. Na Západ!" Jeho pokus byl zmařen brutálním zásahem Bojiče Davidovského, tajného agenta StB, který ho rychle stáhnul z monumentu. Celou záležitost se bohužel nepodařilo zatajit, a tak byl nyní tento výborný vědec „odložen" na naše gymnázium.

Logicky vyvstává otázka, proč se naše inteligenční špička rozhodla opustit svou vlast. Pro odpověď se musíme vrátit zpět v čase do roku 1998, kdy prohlásil: „Nejsem češtin!" (viz B-komplex 32, strana 9) Proto se zřejmě cítí jazykově diskriminován a v Německu, či v Anglii by mu bylo asi lépe.

Chudák pan zástupce …

Finanční situace ve školství je již tak špatná, že někteří profesoři potřebují více zaměstnání na to, aby se uživili. Například zástupce ředitele našeho ústavu začal pracovat pro modelingovou agenturu l'Oràl Paříš. Podařilo se nám zajistit utajovanou fotografii, na které prof. Luňák předvádí novou kolekci *Professorus Style*®. Redakce B-komplexu nyní začíná s charitativní sbírkou, aby se tak vynikající chemik mohl vyhnout tak potupnému povolání.

Standus Chemikus

Dopis Marii Curie-Skłodowské

Praha 2. 5. 2001

Vážená paní Marie Curie-Skłodowská,

předem bych se Vám chtěla představit a zároveň Vám napsat, co mě vedlo k napsání tohoto dopisu.

Jsem studentka gymnázia a jako každý znám Vaše slavné výzkumy a objevy prvků radia a polonia. Ale až nyní, kdy se mi do rukou dostala knížka o Vás napsaná Vaší dcerou Evou, jsem pochopila, co všechno stálo v pozadí těchto objevů. Zjistila jsem, jak velké duševní utrpení, fyzickou bolest a sebezapření jste musela přežít, abyste dosáhla Svých snů, cílů a vědeckých vítězství.

Už od malička, jak jsem se dočetla, jste chtěla něčeho významného dosáhnout a také tím pomoci lidstvu. Podařilo se Vám to. Svými objevy jste pomohla tisícům lidí na celém světě. Řídila a organizovala jste provoz rentgenových stanic, které mnohým lidem zachránily končetiny i život. Díky Vám se také zrodila nová věda a dokonce i lék proti hrozné chorobě lidstva – rakovině.

Celý život jste odmítala bohatství, lhostejně přijímala pocty a nepřipouštěla si slávu. Dokázala jste se zříci výhrad, jež géniům sláva přináší, zůstala jste vždy poctivou, skromnou, pracovitou a ušlechtilou ženou, matkou dvou dcer, manželkou starající se o domácnost, vědeckou pracovnicí a nositelkou dvou Nobelových cen, které nemohl dostat nikdo jiný než Vy. I Einstein o Vás řekl: „Paní Curieová je ze všech slavných osobností jediná, kterou nezkazila sláva."

Svými přínosy jste se však okradla o plnohodnotný život zdravého a veselého člověka. Proto bych Vám „nejslavnější ženě dvacátého století" chtěla za všechno a za všechny poděkovat.

S úctou

Jana Fabianová

Dopis Paulovi Coelhemu

Praha 2. 5. 2001

Vážený pane Paule Coelhe, dovolte, abych Vám napsala pár slov a sdělila Vám, co mi již tak dlouho leží na srdci.

Před pár týdny jsem se poprvé seznámila s Vašimi knihami. Vnesly do mě nádech tajemna, klidu a ještě teď cítím jejich přítomnost. Vaše knihy patří mezi ty, které když dočtete, nezbývá Vám nic jiného, než je číst znovu. Někdy přinášejí smích, někdy pláč a někdy jsou pasáže tak neuvěřitelné, že se k nim stále vracíte.

Asi Vám nemusím sdělovat, jak jsou knihy úspěšné a čtivé. Vždyť se prodalo sto padesát miliónů výtisků a byly přeloženy ve sto čtyřiceti zemích. Možná ale nevíte, jak změnily osudy mnoha lidí. Ukazují nám totiž, že ještě existují zázraky. Dávají nám směr a my vidíme, že na tomto světě nejsme pro nic za nic. Jak jste sám uvedl: „Každý by měl hledat svůj poklad." Ale nikdo to v dnešní době nedělá. Honíme se za penězi, úspěchem i slávou a většinou svůj poklad úplně mineme.

Nejvíce mě však uchvátilo, s jakou přímostí dokážete vystihnout charakter postav. Jako byste dokázal rozpoznat lidi na první pohled. Tuto vlastnost mít v této době je přímo dar. Protože ve světě milionářů a podvodníků se orientujete jen velmi špatně. Nikdy nevíte, co se Vám může stát. jestli budete mít kde bydlet, jestli přežijete noc, protože se někdo zrovna rozhodne, že u Vás se mu líbí a že tady chce žít. Mít tuto vlastnost nebyly by žádné zbytečné svatby, které v lepším případě skončily rozvodem.

Obdivuhodné je také, jak jste se dokázal se svým životem poprat. Stát se spisovatelem Vás stálo mnoho úsilí. Musel jste pod nátlakem svých rodičů odejít do klášterní školy a stát se křesťanem, dali Vás do blázince, byl jste třikrát ve vězení, prožil jste hnutí hippies i mučení, byl jste satanistou i narkomanem. Ale už od malička jste se chtěl stát spisovatelem. Když si něco moc přejete, tak se to i splní.

Dostal jste zkrátka velký dar – čtete tajnou abecedu vesmíru a pomáháte lidem zapomenout na všední starosti života. Všude jsou do nás tlačeny informace a hudba, která příliš určuje, formuje a vybízí k hysterickým projevům. Různé skupiny mladých lidí se oblékají jediným způsobem, protože jinak nemohou. Neuvědomují si, že jsou manipulováni. Vaše knihy jednoduše říkají, že všichni lidé jsou stejní a že každý tu má své místo.

Celý tento dopis je vlastně takovou velkou prosbou, abyste psal dál. Někdo přede mnou již řekl: „Jaké máš knihy, takový jsi člověk." A možná se Vám díky svým knihám podaří pozměnit lidstvo. Bude to stát velkou námahu.

Vaše velká obdivovatelka

Lucie Dvořáková

Chemie
2. ročníky

1.

Jak se **nenazývá** látka popsaná vzorcem CH_3CH_2OH?

(A) etanol
(B) kyselina sírová
(C) ethylalkohol
(D) špiritus

2.

Které vlastnosti se hodí k prvku se značkou Au?

(A) lesklý, stabilní, žlutý, tvrdý, kujný, komplexotvorný
(B) lesklý, tvoří komplexy méněcennosti, žlutý, měkký, tažný
(C) vysoce elektropozitivní, žlutý lesklý, stabilní, kujný
(D) lesklý, komplexotvorný, vysoce elektronegativní, kujný

3.

Jak se využívá prvek se značkou Hg?

(A) výroba teploměrů
(B) konzervační prostředek
(C) analýza čistoty vod
(D) účinný klystýr

4.

Určete jednoznačný (až nemístný) chemický vtip

(A) hydroxybutandiová kyselina
(B) 2,5-dimethyl-1-(2-naftyl) hexan
(C) kyselina sýrová
(D) 3-izobutyl-4-methyl-1-cyklohexen
(E) pyrokatechol

ZSV
2. ročníky

5.

Jakou podobu má titul doktora medicíny?

(A) PUDr.
(B) HADr.
(C) BOBr.
(D) MUDr.

6.

Vyberte **nejméně** podložené tvrzení:
Sigmund Freud byl …

(A) původem z Moravy.
(B) zakladatelem psychoanalýzy.
(C) nevyžitý prasák.
(D) člověk, který ve všem viděl skrytou sexualitu.

7.

Sociologie se zabývá …

(A) studiem hrůzných činů spáchaných za socialismu.
(B) vyšší podstatou existence.
(C) studiem jevů v lidské společnosti.
(D) možností slevy některých potravin, především rohlíků.

8.

Durkheim se zabýval …

(A) křížením lidských jedinců s lidoopy.
(B) sebevraždou.
(C) globální slevou rohlíků, byl tedy zakladatelem sociologie.
(D) exaktními vědami, především deskriptivní geometrií.

© Chčio® 2001

Český jazyk

2. ročníky

9.

(úryvek)

„Bojovníci Kajovů souhlasí s tím, aby Tangua vykouřil kalumet s bílým bratrem Samem. Dým míru bude platit pro všechny strany.“

„To jsem očekával,“ odpověděl Sam, „protože Tangua je nejen udatný náčelník, ale i chytrý muž. Nechť se tedy bojovníci Kajovů sestoupí do půlkruhu a jsou svědky, jak si spolu vyměňujeme kouř míru a přátelství.“

Tak se i stalo. Náčelník a malý lovec vykouřili kalumet s obřadnostmi, které jsem tu popsal už dříve. A tak jsme mohli předpokládat, že alespoň pro několik nejbližších dní s námi nemají Kajovové žádné nepřátelské úmysly. Co si však vyvzpomenou a co udělají potom, to jsme ovšem vědět nemohli.

Z jaké knihy je vybrán úryvek?

(A) A. S. Puškin: Evžen Oněgin
(B) Karel May: Vinnetou
(C) Karel Marx: Kapitál
(D) Karel May: V říši stříbrného lva

10.

Báseň začínající verši: „Byl pozdní večer, první máj …“ pojednává o?

(A) jarním úklidu
(B) jarním posezení v hospůdce po prvomájovém průvodu
(C) jarní lásce
(D) žádná z možností A – C není správná

11.

Označte větu která se nejvíce blíží pravdě:
O básnících se učíme proto, …

(A) abychom se dozvěděli něco o životě v jejich době.
(B) abychom především poznali jejich tvorbu a jejím prostřednictvím i ducha doby.
(C) abychom se mohli poučit z jejich chyb.
(D) abychom zjistili, že byli homosexuálové.

12.

Kniha Alfreda Jarryho se nazývá …

(A) Nadsamec
(B) Nadporučík
(C) Nadlesní
(D) Na drogách

13.

Franz Kafka …

(A) psal pro svou potřebu.
(B) psal při své potřebě.
(C) nepsal.
(D) žádná z možností A – C není správná
(E) žádná z možností A – D není správná

Fyzika

2. ročníky

14.

Rozhodněte, jak byste nejlépe přepravili orbitální stanici Mir.

(A) V běžném nákladním voze
(B) V nákladním voze s vyšší nosností
(C) Nijak, protože Mir je na oběžné dráze
(D) Nijak, protože Mir byla pouze mystifikací SSSR
(E) Žádná z nabízených možností A – D není správná

15.

Přeměna skupenství pevného na kapalné se obvykle nazývá

(A) klání
(B) tání
(C) sání
(D) sraní

© Chčio® 2001